

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

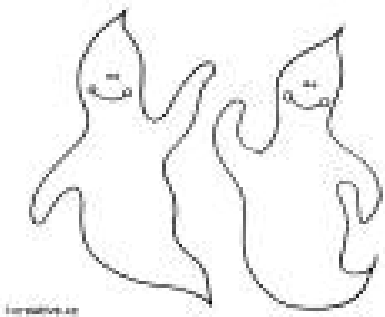
Vojenský kaplan Petr Fiala slouží krmášovou mši svatou. foto M. Ohřálová

prosinec 2011

Slůvko faráře Helovín a další.

Vracel jsem se tehdy v podvečer ze Zábřehu. Ze začátku jsem se podívil, že řada automobilů stojí poměrně daleko od přechodu pro chodce se semaforem u kulturního domu. Ve tmě byly vidět záblesky modrých výstražných světel, která používají vozidla s přednostním právem jízdy, tedy sanitky, policie apod. Nebudu zakrývat, že mě v prvním okamžiku napadly ty nejčernější myšlenky, a sice že na přechodu pro chodce došlo k dopravní nehodě...

Nedošlo. Blikající velké hasičské vozidlo stálo napříč silnicí přímo u přechodu a hasiči zajišťovali bezpečné přecházení dlouhého a různě blikajícího průvodu dětí i dospělých, kteří svou účastí oslavovali Halloween. Blikaly různé maskovací drobnosti většinou na hlavách přecházejících.

Dlouhý průvod pak pokračoval kolem kulturního domu dolů a kolem rybníka pak ke hrázi. Městské veřejné osvětlení bylo vypnuté, a tudíž každý světélkující předmět ve tmě vynikal, zaznívaly také různé výkřiky a zvuky, které mohly i vystrašit.

Závěr s ohňostrojem byl určitě hlavně pro děti zážitkem.

Pár dnů nato šel kolem rybníka v opačném směru jiný průvod, který byl v něčem podobný. Když pominu opačný směr a také délku průvodu, bylo i tam možno vidět světýlka, která ale nebyla tak pestrá. Pouze plamínky svící.

Místo výkřiků hrála dechovka a lidé byli poměrně tišší. Byl to průvod, který směřoval na hřbitov, aby tam vzpomenu formou krátké modlitby na zemřelé, kteří jsou zde pohřbeni, nebo je zde uložena urna s jejich popelem. Snad nejsem nějak „divný“ když přiznám, že atmosféra na hřbitově v těch dnech tzv. „Dušiček“ je neuvěřitelně pokojná a člověk se na hřbitově cítí dobře.

Po návratu domů jsem chvíli přemýšlel. Došlo mi, že vlastně o významu prvního světélkujícího průvodu s růžky na hlavách skoro nic nevím a proto mi připadá hodně cizí. Zároveň

jsem si ale položil otázku, co o průvodu „dušičkovém“ vědí lidé kolem mě? Oba průvody symbolizují nějaký vztah žijících lidí ke světu duchů a duší, ale je v tom mnohdy neuvěřitelný nepořádek a zmatek.

Takže sečteno a podtrženo, možná není bez významu ani pro mě se nad tím zamyslet a něco pro menší nepořádek v této oblasti udělat. A až jednou někdo najde odvalu a přijde si postěžovat, že mu (jim) takzvaně doma „straší“, bude i toto příležitost se na ten svět duchů a duší mrknout bez blikajících růžků, masek a ohňostrojů, ale s rozumem neotupělým výstřelky dnešní doby a moudrou zkušeností našich předků.

P.S. Promiňte mi tu slovní zkomoleninu v nadpisu.

Pavel Kuchař

Sv. Barbora (4. prosince)

Svatá Barbora je uctívána jako svatá patronka havířů, dělostřelců, architektů a matematiků a mnoha dalších povolání, u nichž hrozí riziko náhlé či násilné smrti a dále rovněž jako ochránkyně proti smrti bleskem, v časech bouří a požárů.

Ke jménu Barbora se vztahuje také pověst, která vznikla už v 7. století. Vypráví o dívce, kterou vychovával jen starostlivý otec. Barbora vyrostla v krásnou dívku, ale otec ji před chlapci ukryl do věže. Dcera se nebránila - rozjímání v ústraní ji těšilo, protože se již seznámila s učením Kristovým a hodlala mu zasvětit další život.

Když to otec zjistil, snažil se ji proklát mečem, ale dívka mu utekla a skryla se ve skalní rozsedlině. Její skrýš ale prozradil pastýř. Otec dívku našel a nutil ji opustit víru, ale ani to ji nezlomilo. Byla odsouzena k smrti. Nenávistný otec se sám ujal role kata a zakřivenou šavlí vlastní dceři srazil hlavu. Náhle zčistajasna sjel z nebe blesk a otce spálil na uhel.

Barboru vzývali jako ochránkyni před náhlou smrtí, proto se stala patronkou právě horníků a střelců. Zobrazována bývá s dělovými hlavními nebo postavou horníka u nohou. Dalším výrazným atributem se stala věž, symbol jejího vězení, obvykle se třemi okny, symbolizujícími Otce, Syna a Ducha svatého. Případně meč, charakterizující mučednickou smrt. Zvláště oblíbena je v hornických krajích (chrám sv. Barbory v Kutné Hoře).

"Svatá Barbora, panna poctivá, havířům pomáhá, dobývat chleba, do temnejch děr zemských, s nima sestupuje, kahanem nebeským, světlo zapaluje".

Sv. Lucie (13. prosince)

Svatá Lucie je patronkou Syrakus a Benátek, chudých, slepých, kajících dívek, nemocných dětí, rolníků, sklenář, tkalců, sedlářů, čalouníků, krejčích, švadlen, elektrikářů, nožířů, kočích, vysokoškolských zřízenců, služek, podomních obchodníků, brankářů, písařů, notářů, právníků, při očních chorobách, bolení v krku, úplavici, hemoragii a infekčních nemocech. Lucie je patronka světla. I její jméno je odvozeno od latinského slova lux - lucis.

Lucie se narodila v rodině zámožných křesťanů v sicilských Syrakusách kolem roku 286. Už jako dítě složila slib věčné čistoty, avšak nikomu o tomto svém rozhodnutí neřekla. Když vyrostla v mladou dívku, chtěla ji po otcově smrti matka Eutychie vdát za váženého a bohatého, leč pohanského mladíka. Lucii se podařilo zasnuby oddálit a neustále prosila Boha, aby ji zachránil od manželství. Mezitím její matka těžce onemocněla. Lucie ji přemluvila, aby se vydala ke hrobu Agáty v Catanii.

Matka tam skutečně nabyla ztraceného zdraví. Byla tak šťastna, že slíbila Lucii splnit jakékoli její přání. Ta měla jenom jedno, aby nadále směla vést zdrženlivý a panenský život. S tím ovšem nesouhlasil její ženich. Lucie proto rozdala své věno chudým, a když ani to nepomohlo, vypíchlá si oči. Ty jí ovšem zázrakem dorostly. Proto také bývá zobrazována, jak hledí k nebi a na míse drží dvojici očí. Hluboce uražený mladík okamžitě řešťanku udal u místodržícího císaře Diokletiana, odpůrce a pronásledovatel est'anů.

Dívka byla zatčena a krutě mučena. Když zůstala i potom neoblomná, vymyslel si místodržící zvláště záludný trest: nařídil zavřít dívku do nevěstince a nechal ji tam k větší potupě odvézt vozem taženým volským potahem. Avšak opět se stal zázrak. Nikdo, voli ani jim pomáhající vojáci, s vozem nehnuł. Rozzuřený místodržící přikázal polévat dívku vařícím olejem. Avšak Lucie zůstala nezraněna.

Nakonec se jeden z vojáků neovládl a prořízl Lucii hrdlo mečem (podle jiných verzí tak učinil na rozkaz místodržícího a dýkou). Lucie padla mrtva k zemi. Psal se rok 304. Na znamení této své mučednické smrti bývá Lucie zobrazována v bílém rouše – znamení panenské čistoty – přepásaném rudou šerpou na památku krve, kterou prolila pro Krista.

Být světlem pro druhé, to nemá být úkolem jen pro světlušky, ale pro každého křesťana. V životopise je náповěda jak na to. A pro vlastní život, udělám konkrétní rozhodnutí ještě dnes.

***Modlitba:** Vyslyš, Bože, naše prosby a na přímlyvu svatě panny a mučednice Lucie, jejíž zrození pro nebe dnes slavíme, dej, ať se Tvá sláva zjeví i na nás. Skrze Tvěho Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatěho žije a kraluje po všechny věky věků. Amen*
Věra Dudová

OHLÉDNUTÍ ZA UPLÝNULÝM MĚSÍCEM

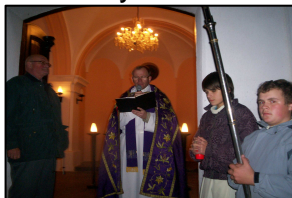
Listopad patří mezi měsíce bohaté na události v naší farnosti.

Prvního listopadu jsme oslavili Slavnost Všech svatých .

Ve středu 2. listopadu jsme vzpomínali na všechny své věrné zemřelé. Ten den, více než jindy, cítíme v nitru zvláštní atmosféru té krásné a tajemné „zahrady“, ozdobené mnohými květinami a prozářené stovkami nejrůznějších svíček, kde v pokoji odpočívají naši blízcí zamřelí.

Ráno byla sloužená mše svatá za zamřelé kněze působící v naší farnosti a zemřelé kněze- rodáky.

Po večerní mši svaté jsme společně průvodem, za doprovodu hudby a s rozžatými svíčkami navštívili hřbitov. Zde byla krátká adorace a zatím co jsme společně zazpívali píseň „Odpočiňte v pokoji“, pan farář pokropil hroby našich blízkých svěcenou vodou.

V pátek dušičkového týdne byla sloužená v Zábřehu mše sv. za oběti světových válek.

Po ní následovala společná modlitba a požehnání u pomníku padlých na chrámovém nádvoří. Při této příležitosti jsme mohli vidět otce Pavla ve vojenské uniformě, kterou je jako bývalý vojenský kaplan oprávněn při těchto příležitostech používat.

V neděli 6. listopadu, při ranní mši svaté v 7 hodin byla sloužena **Svatohubertská mše svatá** za živé a zemřelé myslivce. Všichni přítomni byli nadšení výjimečnou výzdobou, krásnou a k tomuto účelu určenou hudbou a neopakovatelnou atmosférou. Tato mše svatá se v naší farnosti slouží okolo svátku sv. Huberta, patrona myslivců, již pravidelně a tak se stává tradicí.

Krmáš v naší farnosti

V neděli 13. listopadu jsme oslavili krmáš - den posvěcení našeho kostela. Tato naše Slavnost, ač se opakuje každoročně, byla letos výjimečná tím, že mše svaté u nás sloužil P. Petr Fiala, vojenský kaplan, který je rodákem z naší diecéze a toho času slouží v Žatci.

Při velmi poutavé homilii ze života nám prozradil i svou účast s vojáky v Iráku a Afghánistánu. Strávil také Vánoce a Velikonoce v Bosně a Hercegovině. Více se o něm můžete dočíst v listopadovém čísle diecézního časopisu „Okno“.

KONEC LISTOPADU- ZAČÁTEK ADVENTNÍ DOBY

lampičky, kterými budou přinášet světlo průvodem do kostela do kostela při rorátech po celou adventní dobu.

Na neděli 27. listopadu připadla první neděle adventní. Stejně jako ve všech kostelech tak i u nás se při všech mších svatých, a to i při sobotních vigiliích žehnaly adventní věnce.

Pan farář také vyzval děti, aby si připravily

Advent – no a co?

Tak zase advent dorazil k lidem.....

Jak se to pozná? Podle obličejů to poznáte (však se podívejte do zrcadla - ten obličej na druhé straně je plný očekávání, když někdy neví, čeho vlastně). Podle ozdob kolem sebe to poznáte (sem tam věneček, výzdoba kolem silnice a na rynku – né, neříkejte, že je to výzdoba vánoční, určitě se pletete ☺).

Podle adventních koncertů to poznáte....Zdá se vám, že by bylo asi lepší raději o adventu nemluvit, když je skrytý pod balastu a honičky? To je zajímavá myšlenka, ale opusťme ji. Nenechme si advent vzít. Je to totiž doba, kdy o naši pozornost usiluje a až skoro žadoní Ten, který chce přijít mezi nás. Skromně, ale s mocí, která vnitřně uzdravuje. Přichází ve světle, kterého přibývá a které máme rádi. Nebo se pletu?

Adventní doba - čas adventních koncertů

Před zapálením první svíčky na adventním věnci vyslovil otec Pavel přání, abychom nesměšovali různá období dohromady, ale prožívali advent čistý.

Foto a text Marie Ohřálová

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

VZPURNÁ SVÍČKA

To snad nikdy nikdo neviděl – svíčku, která by odmítala nechat se rozsvítit. Všechny svíčky, které byly ve skřínce, strnuly. Svíčka, co se nechce rozsvítit, to byla neslýchaná věc! Do Vánoc zbývalo už jen několik dní a všechny svíčky vzrušovalo pomyslení, že hlavně ony se přičiní o krásu svátečního večera. Ozáří jeho atmosféru a zkrášlí ji svým světlem a vůní.

Všechny, kromě té mladé červené a zlatem se třpytící svíčky, která umíněně opakovala: „ Ne a ne a ne! Nechci hořet. Jakmile vzplaneme, každým okamžikem se budeme zmenšovat a plamen nás nakonec úplně pohltí. Já chci zůstat taková, jaká jsem: elegantní, krásná, neporušená!“

„ Když se nenecháš zapálit. Je to jako bys byla už mrtvá a před tím ani nežila,“ poznamenala velká svíce, která už prožila dvoje Vánoce.

„Jsi z vosku a máš knot, ale to nic neznamená. Až když budeš hořet, budeš to opravdu ty a budeš dokonale šťastná.“

„Ne, tisíceré díky,“ odpověděla červená svíčka. „Připouštím, že tma, zima a samota jsou hrozné, ale vždycky je to lepší, než zakoušet utrpení z plamene, který tě spaluje.“

„ Život není stvořený z řeči a nemůžeme mu porozumět jen skrze řeči, je třeba jím projít,“ pokračovala velká svíce. „jen ten, kdo nasadí v životě sám sebe, změní svět a zároveň se změní i on sám.“

Když necháš postoupit tmou, zimu a samotu, zaplaví svět.“

„Chceš říct, že sloužíme k tomu, abychom přemáhaly zimu, tmou a samotu?“

„To je jasné,“ ujistila všechny svíce. „Hoříme, ztrácíme eleganci a barvy, ale přinášíme užitek a získáváme úctu a ocenění. Jsme rytíři světla.“

„Ale ztrácíme se, přicházíme o tvar a barvu.“

„Ano, ale jenom tak můžeme přemoci temnotu noci a mrazivost světa,“ uzavřela rozhovor velká svíce.

A tak se červená, zlatem svítící svíčka nechala zapálit. Zářila nocí a vložila do té záře celé své srdce, přeměnila svou krásu ve světlo a svítila, jako by měla sama překonat zimu a temno světa.

Pomaličku, pomalu se ztrácel vosk a zkracoval se knot, ale světlo svíčky dlouho nepřestávalo zářit v srdcích a očích lidí, pro které hořela.

„ PANE UDĚLEJ MĚ LUCERNOU: VYHOŘÍM, ALE DÁM LIDEM SVĚTLO.“

Humor v kostele

Tati v jesličkách nám chybí osel. Maminka říká, že seš jedinej, který to vyřeší...

hřbitovní zed' se vyhoupl jeden duch a pak druhý:

„Jé hele, tady stojí motocykl! Pojd'me se svést!“ Navrhl jeden z nich.
„Dobrý nápad!“ pochválil si druhý duch.

Pak se svezl nazpět, po chvíli se vynořil a měl pod paží kus pomníku.
„Proč to bereš?“ podivil se prvý duch.

„Kdyby nás zastavili policajti, tak ať máme nějaké doklady.“

Učitelka se ptá na sedm skutků tělesného milosrdenství:
“Když tedy uvidíme hladovějícího?” “Dáme mu něco k jídlu.”
“A když najdeme žíznícího?” “Dáme mu napít.”
“A když vidíme nahého?” “Rychle se podíváme jinam.”

Maminka s malým Pepíčkem a Aničkou šli do kostela. Na dveřích však byla cedulka s nápisem: “Pro nemoc se mše svatá nekoná.” Maminka to dětem přečetla a šli domů.
Doma Anička hlásila: “Kostel nebyl, Pán Ježíš je nemocný!”

Muž se vrátí z půlnoční mše rozmrzelý: “Celou dobu jsem musel stát. Přeci musí vědět, že každý rok pravidelně chodím na půlnoční, tak by mě snad mohli rezervovat místo, ne?”

(z knihy Humor za kostelem- Karmelit. naklad.)

Věra Dudová

ADVENTNÍ PŘÍBĚH

Už hoří všechny čtyři svíčky. Chlapec sedí u stolu s adventním věncem a pozoruje zářící svíce.

První

svíčka VÍRA povídá:

"Já zhasnu.

Víra nikde není. Dnes už nikdo nevěří." A zhasla.

Po krátké chvíli se ozvala i druhá svíčka LÁSKA:

"Já také zhasnu. Mezi lidmi už není láska. Jsou jen samé války." A zhasla.

Poté promluvila třetí svíčka POKOJ :

"Ani

já nebudu dále svítit. Všude je jen rámus a nepořádek, nikdo nechce pokoj a klid." A zhasla.

Chlapec se smutně dívá na to, jak věnec pomalu zhasíná a po očích mu stékají slzy. **Všechny tři svíčky se pak podívali na svíci poslední**, která stále svítila.

"Ty nezhasneš? Proč?" Ona odpověděla:

"Ne, já nezhasnu, protože jsem NADĚJE. Dokud budu svítit, může vás ode mě někdo zapálit.

Dokud

máme naději, nemusíme se ničeho bát.

Pak budeme mít lásku, víru i pokoj.....

V naději máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši. Ona proniká až do samého vnitřku nebes, kam pro nás jako předchůdce vstoupil Ježíš.

(srv. Žid 6, 19-20)

Naděje není odpovědí na všechna naše proč, ale dává nám dost světla a síly, abychom putovali údolím stínů plni důvěry a odvahy.

V životě totiž nastávají situace, které by nás musely přivést k zuřivosti, vzpouře nebo uvrhnout do zoufalství, kdybychom stále znovu nezačínali s onou nadějí, která se naplno projevuje při slavení Velikonoční noci: Ježíš žije, vstal z mrtvých, Bůh ho vzkřísil. Potupná smrt na kříži nebyla posledním slovem! Existuje nový začátek, který přichází skrze utrpení, smrt a zoufalství, a který skrze vzkříšení směřuje k novému stvoření (srv. Řím 4,17).

Smíme proto očekávat nová nebesa a novou zemi, kde "Bůh setře každou slzu z očí, kde nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti, protože starý svět pominul" (srv. Zj 21,4). Tajemství Velikonoc dává právo doufat nepřehlednému množství těch, kteří přišli v životě nějak zkrátka.

NADĚJE NEKLAME ! (srv. Řím 5,5) Křesťanská naděje spočívá na víře ve zmrtvýchvstání.

(podle J. B. Brantschena) Věra Dudová

At' NEDĚLNÍČEK vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné a sváteční chvíle

Děti s lampičkami přišly na roráty

foto Vojtěch Duda

Vydavatel :

- **Římskokatolická farnost Dolní Benešov**
Nám. Cypriána Lelka 74
747 22 Dolní Benešov
- **Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“:**
- P.Mgr. Pavel Kuchař, farář
Věra Dudová
Marie Ohřálová
- **email: nas.nedelnicek@seznam.cz**
- **internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>**
- **vychází první neděli v měsíci**
- **Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury**
 - pod evidenčním číslem MK ČR E 19917.